

När du dör morfar, så dör jag med

Amanda Fors & Leone Milton

När du dör morfar, så dör jag med

Mitt liv i skuggan av Arbogakvinnan

Bokförlaget Forum

**Bokförlaget
Forum**

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm

www.forum.se

info@forum.se

Copyright © Amanda Fors & Leone Milton, 2025

Omslag: Per Lilja

Tryckt hos ScandBook EU, 2025

Första tryckningen

ISBN 978-91-37-16120-4

Förord

Min familjs historia har blivit ett av Sveriges mest uppmärksammade mordfall. Jag har stått i skuggan, som dotter till mördaren och barnbarn till offret. Nu kliver jag fram och berättar min historia.

I hela mitt liv har jag behövt stå till svars för min mamma. Jag har fått städa upp efter alla hennes lögner och allt kaos som hon skapat. Det tog lång tid för mig att inse att hon manipulerat mig. Nu vill jag berätta hur mitt liv har varit. Och visa att jag inte är som min mamma.

Min historia är unik eftersom mammas brott engagerade hela landet. Samtidigt är min berättelse också en som många tyvärr kan känna igen sig i: hur det är att vara barn i en dysfunktionell familj. Hur utsatt man är som barn, hur fast man är i föräldrars våld. Hur mycket man saknar en trygg kram. Så den här boken skriver jag också för alla maskrosbarn.

Det finns hundratusentals barn i Sverige som lever med svåra hemförhållanden. Vi måste göra mer för att hjälpa dem. Inte bara lindra deras lindande här och nu, utan också förhindra att de växer upp till trasiga vuxna som hamnar snett i livet. För mig blev det att jag hamnade i en våldsam och destruktiv kärleksrelation som tog mig många år att komma ur. Våld i nära relationer är ett av våra största samhällsproblem, och även detta vill jag med den här boken

belysa. Inte minst för att barn hamnar i kläm.

Vi vuxna måste bli bättre på att se barn som lever i dysfunctionella familjer med psykiskt och fysiskt våld. Vi måste våga fråga, våga ingripa, våga agera. Varningstecken finns alltid. Lita på din magkänsla. Är du orolig för att ett barn far illa, gör något.

Den här boken är tillägnad min älskade morfar som jag saknar varje dag. Han var min fyr på ett stormigt hav och jag vet inte var jag hade varit i dag om jag inte hade haft honom.

Vissa namn har ändrats av respekt för anhöriga och andra inblandade.

Prolog

”Har du hört vad som hänt?” frågar min lillasyster Jenny.

Jag håller telefonen klämd mellan örat och axeln och har Louie i famnen. Vi är på väg ut genom dörren, Samir och Elton står redan nere vid trappan och väntar på oss.

Det är en varm sommardag i augusti och utanför fönstret är himlen klarblå och på teve sa de att det skulle bli minst tjugofem grader. Badkläder och matsäck ligger nedpackade i min ryggsäck. Elton har längtat hela morgonen efter att få åka till sjön och han har pratat oavbrutet om hur han ska slå rekord i att simma.

Även jag har längtat efter att få koppla av en stund på en handduk, podcast i öronen och kanske en svalkande glass. Men just nu kämpar musklerna med att hålla i både barn och packning, samtidigt som jag försöker förstå vad min syster vill. Det är konstigt att hon hör av sig till mig, vi som är osams och varken hörts eller setts sedan dopet i början av sommaren.

”Nej, vad har hänt? Är det mamma eller?” undrar jag och bara antar att vår mamma har ställt till med någon ny skandal.

I år har den ena besvärliga händelsen efter den andra avlöst varandra, och jag är helt slut av min familjs alla intriger. Det är alltid något mamma har ställt till med, som om jag inte

har tillräckligt med tunga saker i mitt eget liv.

”Nej”, säger Jenny stilla med ett tonfall som får en oro att väckas till liv inom mig.

Instinktivt sätter jag ner Louie på golvet, för jag känner på mig att jag ska få veta något som kommer få mig att falla ihop. Mitt hjärta börjar banka vilt samtidigt som väggarna i den redan smala hallen drar ihop sig så luften blir kvävande. Ett sus i mina öron växer, till det bara blir tyst. I ett par sekunder hör jag ingenting och jag tror att jag har fått lock för öronen, men så hör jag Jennys inandning som om hon behöver ta sats för att säga det.

”Morfar har blivit mördad, mormor ligger på operationsbordet.”

Kapitel 1

Mitt allra första barndomsminne är att pappa skäller på mig. Jag är sex år gammal och han försöker dra mig upp för trappan, jag stretar emot, men hans hand är så stor och stark att mitt motstånd blir meningslöst.

Alla mina tidiga minnen från barndomen är att mamma och pappa skriker på varandra eller på oss barn. Mamma var bara arton år och pappa nitton när de fick mig, och de klarade inte av allt vad det innebar att få ett barn. Trots att vi bodde i det alldeles lagom stora trähuset i ett tryggt område i Eskilstuna, och allt såg perfekt ut från utsidan, var det jämt bråk innanför de fyra väggarna.

Så min morfar fick rycka in. Han hjälpte till så mamma och pappa kunde köpa den där villan, och han köpte även en fiskbil till pappa så han skulle ha något att försörja sin nya, lilla familj med. Och under hela min uppväxt jobbade pappa med att sälja fisk från den där skåpbilen som stod parkerad utanför mataffären.

Vi i familjen brukar säga att morfar var vår ryggrad. Det var honom som min mamma och moster, och deras makar och senare även vi barnbarn, vände oss till när vi behövde hjälp. Morfar fanns alltid där för oss, han var vår trygghet och ryckte alltid ut när det uppstod kriser.

Att mamma fick barn tidigt var så klart inget som mormor

och morfar önskade sin dotter, de var själva bara i fyrtioårs-åldern och plötsligt skulle de bli morföräldrar. Ändå älskade de mig från första stund.

Jag föddes den 3 oktober 1993 på Mälarsjukhuset och ett par månader senare döptes jag i Klosters kyrka. När jag tittar på gamla foton från mitt dop ser jag glittrande leenden på alla ansikten, alla utom hos en person.

Det går inte att missa pappas dystra ansikte. Hans nedstämnda blick syns i alla bilder, även om han försöker undvika kameran och oftast vänder ner huvudet.

Lite gladare tycker jag att han ser ut i foton från mamma och pappas bröllop två år senare. De anlände till kyrkan i en vit limousin. Mamma var slående vacker, med sin lätta sminkning och sitt långa bruna hår. Hon bar en vit, puffig bakelse till bröllopsklänning, sådär som det skulle se ut på nittioalet.

Men att mamma var så vacker verkade inte hjälpa, för jag tycker ändå att pappa såg så olycklig ut bakom sina leenden. Han var inte redo att bilda familj i så ung ålder, men ändå satt han plötsligt där som trebarnsfar i den havsblå trävillan med pool på baksidan.

Jag gick aldrig på förskola eftersom mamma var hemma. Först för att hon började plugga upp sina gymnasiebetyg för att kunna komma in på socionomprogrammet, och sedan för att jag fick småsyskon, så hon var mammaledig med dem.

Jag önskar att jag hade fått vara på förskolan och fått leka med andra barn. Då skulle jag ha lärt mig sociala koder och hur man använder dem.

Men jag fick nöja mig med Viktor och Jenny, och några grannbarn i huset intill. Grannbarnen sprang ofta över till oss och lekte. Senare skulle jag förstå att det berodde på att deras mamma var psykiskt sjuk och pappan missbrukade.

Inte för att vår familj var perfekt på något sätt, men vi hade det i alla fall inte så illa ...

Morfar och pappa kom rätt bra överens. Pappa tog jaktlicens så han skulle kunna följa med sin svärfar ut och jaga. Morfar var ofta ute och jagade. I mormor och morfars stora lägenhet inne i Eskilstuna fanns en vinkällare, och en gång när jag skulle in och hämta läsk såg jag ett helt rådjur som hängde från taket.

Morfar hade pondus. Han var vältränad och rak i ryggen och såg yngre ut än sin ålder. Han hade haft chefspositioner på olika företag och startade sedan ett framgångsrikt smyckesföretag ihop med min moster.

Mormor och morfar hade alltid bra ekonomi och var iväg och reste flera gånger om året. Som barn fick jag följa med på resor bland annat till Turkiet och Spanien. När jag var riktigt liten brukade jag somna mitt i maten när vi var ute på restaurang och då fick morfar bära mig tillbaka till hotellet.

Tillsammans med mormor och morfar fick jag se världen, utforska vulkaner och rida på kameler. Men framför allt fick jag tryggheten och lugnet som jag inte fick hemma hos mamma och pappa.

Om grälen ekade mellan väggarna hemma så rådde det alltid en sådan stillhet hemma hos mormor och morfar. Han pratade snällt till henne, så lugnt, och hon svarade likadant. Det märktes att de älskade och respekterade varandra. Jag förstod tidigt att det var så ett bra äktenskap skulle se ut.

Att mina föräldrar till slut skilde sig kom inte som en överraskning för mig. Jag var sex år när de separerade och huset lades ut till försäljning. Man hade kunnat tro att det blev lugnare därefter, men så blev det inte.

Mamma ville inte skiljas och var förkrossad och sviken, så konflikterna bara förändrades. Mina föräldrar kunde till

slut inte vistas i samma rum eller ens prata i telefon med varandra.

Vi bodde mest hemma hos mamma som flyttat in i en modern lägenhet, men varannan helg var vi hos pappa.

Det var alltid mycket fest hemma i hans lilla funkislägenhet. Han bjöd hem vänner och de hade riktiga svenssonfyllor ihop. De satt i köket och drack öl och spelade kort medan vi barn låg i soffan och kollade på Disney-filmer.

Jag stördes inte av festandet. Tvärtom tyckte jag att det var roligt att smyga ut i köket och titta på pappa som blev allt gladare för varje öl han drack. Det var som om han blev någon helt annan än den stränga pappan jag lärt känna. Jag hade mest bara sett det sura ansiktet som sa åt oss att skärpa oss, men nu hade han förvandlats och såg så avslappnad ut. Han skrattade, bankade i bordet och ruskade på huvudet. Sjöng med i Metallica-låtar som spelades på stereon. Han tog igen sin förlorade ungdom. Och kanske firade han också att han var fri från mamma.

Kapitel 2

Min mamma var smal och vacker. Jag var rundare och hade utstående öron. När jag var liten tejpade mamma mina öron i hopp om att de skulle rätta till sig, men det gjorde de inte. Redan när jag var sex år började hon att sätta mig på bantningskurer. Den ena trendiga dieten avlöste den andra, men jag ville inte ha grönsakerna som hon serverade och blev heller inte mätt på de små portionerna.

Jag försökte äta i smyg, men mamma var på mig som en hök. Varje gång jag stoppade något som hon tyckte var olämpligt i munnen fick jag höra att jag skulle bli ännu tjockare av det.

Vid matbordet gav hon mig brännande blickar om hon tyckte att jag hade tagit för mycket mat och tjatade om att jag skulle röra på mig efter middagen för att kompensera för mitt överätande.

När jag var tio år fick jag följa med till Friskis och Sveltis för att motionera bort fett, men jag tröttnade snabbt på att studsa runt med medelålders kvinnor och vägrade att gå dit mer. Hon ställde aldrig någon fråga om vad jag ville göra, utan allt handlade om att göra som hon tyckte att jag skulle göra.

”Då får du börja jogga i stället”, sa mamma när jag inte ville gå till Friskis.

Trots mammas tjat om att jag borde gå ner i vikt var jag ändå inte arg på henne, utan jag var mest arg på mig själv. Jag var arg på att jag inte kunde låta bli kexchokladen eller glassen. För mamma verkade det så lätt att hoppa över det. Hon åt alltid samma nyttiga mat, det var fil och flingor till varje lunch, och så tog hon laxerande medel. Det var för att hennes tarmar var så långa, sa hon, men jag förstod redan då att det var för att snabbt bli av med maten och hålla nere vikten.

Jag tyckte att jag var den tjockaste människan i världen. Men när jag ser tillbaka på mig själv ser jag bara en helt vanlig tjej som var lite mullig. Problemet var att när jag såg mig själv i spegeln så hörde jag direkt min mammas besvikelse över att jag inte kunde vara lika smal som hon.

När jag började i första klass var det som om de andra barnen kunde lukta sig till mitt självhat och min osäkerhet. Det dröjde inte mer än ett par dagar innan även de började bekräfta mammas och min bild och började kalla mig för tjockis. Jag blev också retad för mina utstående öron.

Att skaffa kompisar i skolan blev svårt. Jag visste inte hur jag skulle närma mig andra barn. Det var som om alla redan kände till hur man gjorde för att bli vänner. Jag som inte hade gått på förskola och inte fått träna upp min sociala förmåga, blev ensam kvar.

Elakast mot mig var tjejerna. Först låtsades de vara mina vänner, för att sedan fnissa och börja frysa ut mig. Jag blev deras hackkyckling.

Jag önskar att mamma hade satt ner foten mot mobbarna, men i stället ryckte hon bara upp mig och placerade mig i en ny skola, men historien bara upprepade sig.

Hemma pratade vi aldrig om att jag var mobbad. Kanske var det för jobbigt för henne, kanske brydde hon sig bara

inte. Jag visste aldrig riktigt vad som försiggick inne i mammas huvud. Visst var hon snäll och så. Hon var inte alls lika sträng som pappa, utan lät oss barn göra vad vi ville hemma, men det fanns ändå en frånvaro i hennes blick som gjorde det svårt för mig att komma henne nära.

Att hon inte var som andra mammor förstod jag tidigt, även om jag inte kunde säga exakt vad det var som skilde henne från de andra. Kanske var det att hon var väldigt fixerad vid sin kropp. Det hade jag aldrig sett min moster eller min mormor vara, och jag tänkte att klasskompisars mammor nog inte heller var det, även om jag knappt träffat dem. Mamma pratade alltid om sin kropp, och visade upp den. Hemma gick hon ofta runt i underkläder. I fotoalbum finns nakenbilder på mamma som hon måste ha bett pappa eller någon senare pojkvän att ta på henne. Hon var stolt att hon, trots att hon har fött tre barn, ändå var så slank och snygg.

Jag liknade inte min mamma, och det tror jag var en besvikelse för henne. Det blev en slags barriär mellan oss som hela tiden fanns där.

Relationen mamma hade till Jenny var något helt annat. Hon liknade mamma till utseendet och mamma kunde se sig själv i henne. Att Jenny var smal, liten och gick på gymnastik var mamma stolt över.

De var lika även till sättet, Jenny och mamma, så ibland trodde jag att min syster var hennes klon. De klickade och kunde ha kul och skratta på ett sätt som mamma och jag inte kunde. Min bror Viktor var en kopia av pappa. Vem var jag lik? Jag kände mig alltid som den udda fågeln i vår familj.

Min mormor brydde sig mycket om mig. När fritids var stängt var det helt naturligt att jag följde med henne, inte mamma eller pappa, till jobbet på Posten. Där fick jag hjälpa henne att räkna pengar, hjälpa kunder och sitta med när

mormor och de andra posttanterna drack kaffe.

Men var det någon som jag kände samhörighet med så var det morfar. Jag har alltid sett upp till honom och på ett sätt har han varit mer som en pappa än en morfar för mig.

En dag när jag ganska nyligen börjat i första klass var morfar med mig i skolan. Jag minns inte varför han var det, men han engagerade sig i mitt liv och ville nog se att jag hade det bra där.

När det var rast gick morfar och jag ut på skolgården och jag stod bredvid honom och sparkade i snön.

”Ska du inte leka med dina kompisar?” frågade morfar och nickade mot ett par barn som låg på marken och gjorde snöänglar.

”Nä, jag tycker det är roligare här med dig”, ljög jag.

Jag ville inte göra honom ledsen, även om han säkert förstod hur ensam jag var.

Konstigt nog var detta något som jag delade med min mamma. Hon var lika ensam som barn. Hon som älskade uppmärksamhet, särskilt den från män, hade också en blyg och introvert sida, precis som jag. Det är nog det enda vi har gemensamt, mamma och jag – den där sociala fobin. Vi delar den med mina syskon, och flera andra i släkten också, så det måste vara något ärftligt.

Under min uppväxt har jag varit så rädd för okända människor att det varit svårt att göra de enklaste och mest självklara sakerna, som att gå över ett övergångsställe. Det kändes som om alla människor i sina bilar tittade på mig och skrattade.

Jag föreställde mig att de skrattade åt mig för att jag såg konstig ut eller gjorde något fel.

Att gå ensam till mataffären var länge uteslutet för mig. Jag gick knappt ens utanför ytterdörren själv. Jag behövde

alltid vara i sällskap med någon, annars stannade jag hellre hemma.

I klassrummet skulle jag aldrig få för mig att räcka upp handen, och när jag gick i mellanstadiet fick jag till och med en läkare att skriva ett intyg om att jag fick dispens från att hålla föredrag inför klasskamraterna på grund av den sociala fobin.

Precis som jag hade mamma heller inga kompisar när hon gick i skolan. Men det fanns en väsentlig skillnad – hon var aldrig mobbad eftersom hon var populär bland killarna. Även om killarna uppskattade henne har jag aldrig hört att hon hade några tjejkompisar. Även i vuxen ålder hade mamma inga vänner.

På mamma och pappas bröllop fanns inte några andra gäster än vår familj och släkt. Inte en enda vän, för mamma hade ju inga och pappa lät väl kanske bli att bjuda sina så att det inte skulle bli konstigt.

Mamma har berättat att hon en gång tog tjack för att våga gå ut på krogen, men hon blev lurad och fick bara något placebo med socker i.

Kanske var det också därför mamma ville skaffa barn så tidigt i livet, så hon inte skulle behöva vara så ensam, utan alltid skulle ha sällskap av oss barn.